ZBIERKA ZÁKONOV
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Ročník 1948

Vyhlásené: 05.03.1948 Vyhlásená verzia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky

Obsah tohto dokumentu má informatívny charakter.

23

Zákon
o výkonu trestů postihujících majetek, uložených trestními soudy

ze dne 3. února 1948

Ústavodárné Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

ODDÍL PRVNÍ.
Obecná ustanovení.

§ 1.
Příslušnost.

Nařizovati výkon trestů postihujících majetek a činiti rozhodnutí a opatření stran výkonu těchto trestů přísluší, pokud tento zákon nestanoví jinak, soudu, který v trestní věci rozhodl v první stolici.

ODDÍL DRUHÝ.
Peněžité tresty.

§ 2.
Vyzvání k zaplacení trestu.

Nezaplatí-li odsouzený peněžitý trest ihned po právní moci rozsudku, vyzve ho soud platebním příkazem, aby tak učinil do osmi dnů, jinak že bude trest vymáhán exekucí.

§ 3.
Výkon trestu zbývajícího po započtení vazby.

(1) Byla-li do peněžitého trestu započtena vazba, lze vymáhati jen takovou jeho část, která je k celému peněžitému trestu v stejném poměru jako část náhradního trestu na svobodě, zbývající po odečtení započtené vazby, k celému náhradnímu trestu; číselnou výši této částky určí soud.

(2) Na zlomky dne a zlomky koruny se při určování poměrné části trestu podle odstavce 1 ve prospěch odsouzeného nehledí.

§ 4.
Odklad výkonu trestu a jeho splácení po částkách.

(1) Na žádost odsouzeného odloží soud výkon peněžitého trestu na dobu nejvýše jednoho roku od právní moci rozsudku nebo povolí, aby odsouzený splácel peněžitý trest po částkách tak, aby byl nejpozději do uvedené doby celý zaplacen, lze-li tím zameziti rozvrat jeho majetkových nebo

rodinných poměrů nebo těžkou škodu, hrozící jemu nebo jeho rodině. Odklad výkonu nebo povolení splátek může soud učinit závislým na zřízení přiměřené jistoty.

(2) Soud může přihlédnouti i k žádosti, která došla po uplynutí osmidenní lhůty dotčené v § 2.

(3) Podání žádosti nemá odkladného účinku, avšak soud může podle svého uvážení po podání žádosti až do rozhodnutí o ní s vymáháním peněžitého trestu sečkati anebo může, je-li v době podání žádosti vymáhání již v běhu, požádati exekuční soud, aby exekuci odložil do té doby, až bude podán návrh na pokračování. Při tom se přihlédne ke lhůtě stanovené v odstavci 1.

(4) Odpadnou-li důvody, pro které byl povolen odklad výkonu peněžitého trestu, nebo nezaplatí-li odsouzený bez závažného důvodu řádně dvě po sobě jdoucí splátky, odvolá soud povolení odkladu výkonu peněžitého trestu nebo povolení spláceti jej po částkách. Stejně platí, nezřídí-li odsouzený v stanovené lhůtě jistotu, na které soud dodatečně učinil závislým další odklad výkonu nebo splátky.

§ 5.
Nařízení exekučního vymáhání trestu.

(1) Nezaplatí-li odsouzený do osmi dnů od doručení platebního příkazu nebo usnesení, jímž byly povolený odklad nebo povolené splácení po částkách odvolány (§ 4, odst. 4), vymáhá se peněžitý trest soudní exekucí. Byla-li odložena exekuce již zahájená, požádá soud, aby se v ní pokračovalo. Stejně se postupuje, nezaplatí-li odsouzený peněžitý trest do osmi dnů ode dne, kdy prošla doba, na kterou byl výkon trestu odložen.

(2) Byla-li povolena exekuce nebo pokračování v ní před uplynutím doby stanovené v odstavci 1, může odsouzený u exekučního soudu navrhnouti zrušení exekuce, pokud se týče, bylo-li povoleno pokračování v ní, její další odklad; soud rozhodne o návrhu po slyšení vymáhajícího věřitele (§ 7, č. 1).

§ 6.
Upuštění od exekučního vymáhání.

Soud upustí od exekučního vymáhání peněžitého trestu, je-li zjevné, že by nemělo výsledku nebo že by výkonem trestu byla ohrožena výživa odsouzeného nebo osob, kterým je dlužník podle zákona povinen poskytovati výživu, nebo že by tím bylo znemožněno splnění povinnosti nahraditi škodu způsobenou trestným činem.

§ 7.
Exekuční vymáhání.

(1) O exekučním vymáhání peněžitých trestů platí ustanovení exekučního řádu (zákona) o vymáhání peněžitých pohledávek s těmito odchylkami:

1. Soud, který nařídil exekuční vymáhání trestu, má v exekučním řízení postavení vymáhajícího věřitele. Finanční prokuratura zastupuje vojenské soudy, ostatní soudy jen jde-li o exekuci na jiný majetek než na movité věci hmotné a je-li o to požádána, anebo jde-li o spory vzešlé z exekučního řízení.
2. Je-li tu záruka, na kterou byl obviněný (obžalovaný) propuštěn z vazby, nebo jsou-li tu jiné věci odsouzeného za trestního řízení zabavené, avšak za propadlé neprohlášené, vymůže se peněžitý trest nejprve z tohoto majetku odsouzeného, a to v přednostním pořadu před jinými závadami na něm váznoucími.
3. Není-li tu takového majetku odsouzeného, vede se exekuce na jeho movité věci hmotné, a teprve pokud byla bezvýsledná, na jiný jeho majetek.

4. Z majetku, který zajišťuje náhradu škody způsobené trestným činem nebo zaplacení jiného majetkového trestu, může býti k úhradě peněžitého trestu užito jen toho, co zbývá po uspokojení uvedených nároků.

(2) Byla-li exekuce povolena v rozporu s ustanovením odstavce 1, č. 2 až 4, může odsouzený, a v případě č. 4 též poškozený, navrhnouti u exekučního soudu její zrušení; soud rozhodne o návrhu po slyšení vymáhajícího věřitele.

§ 8.
Ručení za peněžité tresty.

(1) Peněžitý trest, za nějž bylo uloženo ručení jiné osobě, může býti na této osobě vymáhán, jen pokud zůstala exekuce proti odsouzenému bezvýsledná nebo soud upustil od exekučního vymáhání na něm (§ 6).

(2) Bylo-li ručení uloženo někomu jako majiteli podniku a nelze-li peněžitý trest na něm dobýt, je rozhodnutí o ručení vykonatelné i proti jeho nástupci, prokáže-li se změna majitele listinami veřejnými nebo takovými listinami soukromými, na nichž je podpis toho, jehož majetek se převádí, ověřen soudem nebo veřejným notářem.

(3) Bylo-li ručení uloženo několika osobám zároveň, ručí rukou společnou a nerozdílnou.

(4) Jinak platí o výkonu peněžitého trestu na osobě, která ručí za peněžitý trest, přiměřeně ustanovení §§ 2, 4 až 7. Bylo-li však uloženo ručení jiné osobě samostatným usnesením, může býti trest na této osobě vymáhán, teprve když toto usnesení nabylo moci práva.

§ 9.
Nařízení výkonu náhradního trestu na svobodě.

(1) Je-li peněžitý trest nedobytný, nebo upustí-li soud od exekučního vymáhání, nařídí výkon náhradního trestu na svobodě. Bylo-li však ručení uloženo jiným osobám (§ 8), učiní tak teprve, nelze-li peněžitý trest na žádné z nich vymoci nebo bylo-li od exekučního vymáhání na všech těchto osobách upuštěno.

(2) Je-li nedobytná toliko část peněžitého trestu, vykoná se jen taková část náhradního trestu, jaká je k celému tomuto trestu v stejném poměru jako nedobytná část peněžitého trestu k celému peněžitému trestu.

(3) Odsouzený může kdykoli výkon trestu náhradního nebo jeho zbytek odvrátiti tím, že zaplatí peněžitý trest nebo takovou jeho část, jaká je k celému peněžitému trestu v stejném poměru jako nevykonaná část náhradního trestu k celému náhradnímu trestu.

(4) Na zlomky dne a koruny se při určování poměrné části trestu podle odstavce 2 nebo 3 ve prospěch odsouzeného nehledí.

ODDÍL TŘETÍ.
Zabrání a propadnutí.

§ 10.

Pravomocné rozhodnutí, kterým byla zabrána nebo prohlášena za propadlou peněžitá částka, vykoná se podle ustanovení o vymáhání peněžitých trestů.

§ 11.

Pravomocné rozhodnutí, kterým byla zabrána nebo prohlášena za propadlou jiná věc, vykoná se podle příslušných ustanovení exekučního řádu (zákona); ustanovení § 7, odst. 1, č. 1 platí i tu. Týká-li se takové rozhodnutí nemovitosti nebo práva zapsaného ve veřejné knize, je vkladnou listinou podle knihovního práva.

§ 12.

(1) Ukáže-li se teprve za výkonu zabrání nebo propadnutí, že to, co bylo výrokem trestního soudu zabráno nebo prohlášeno za propadlé, odsouzenému již nenáleží nebo že to nelze od jeho ostatního majetku odděliti anebo prokáže-li třetí osoba k věci své právo, rozhodne soud, pokud to trestní zákon dopouští, že na místo toho, co bylo zabráno nebo prohlášeno za propadlé, nastupuje hodnota toho v penězích. Zároveň určí výši této peněžité částky. O vymáhání této peněžité částky platí ustanovení o vymáhání peněžitých trestů.

(2) Prokáže-li však odsouzený, že o to, co bylo výrokem trestního soudu zabráno nebo prohlášeno za propadlé, přišel bez své viny, vysloví soud, že se od výkonu zabrání nebo propadnutí upouští.

ODDÍL ČTVRTÝ.
Konfiskace jmění.

§ 13.
Zajištění výkonu.

(1) Je-li obviněný naléhavě podezřelý z trestného činu, za který by bylo možno podle zákona vysloviti konfiskaci jmění nebo jeho části, a vyhýbá-li se trestnímu řízení útěkem, ukrýváním nebo pobytem v cizině anebo je-li důvodná obava, že zmaří nebo ztíží výkon konfiskace tím, že zničí, poškodí, neupotřebitelným učiní, zcizí nebo odstraní svůj majetek nebo jeho část nebo jinak svůj majetek zmenší, zabaví soud (§ 18, odst. 4) ještě před rozhodnutím ve věci samé na návrh veřejného žalobce majetek, který obviněný má v Československé republice.

(2) Usnesení, kterým byl majetek obviněného zabaven, vyvěsí se na soudní desce, vyhlásí v Úředním listě (Úradnom vestníku), po případě také jiným vhodným způsobem a doručí se finanční prokuratuře příslušné podle sídla soudu, který vyslovil zabavení.

(3) Dnem, kdy bylo usnesení vyvěšeno na soudní desce, je zabaven veškerý majetek, který má obviněný v Československé republice. Zabavení postihuje také přírůstek a výtěžky, které ze zabaveného majetku plynou, i majetek, kterého obviněný nabude po zabavení. Pokud trvá zabavení, jsou bezúčinná veškerá právní jednání obviněného, týkající se zabaveného majetku, vyjímajíc právní jednání směřující k odvrácení bezprostředně hrozící škody.

(4) Kdo má ve své moci věci, které náležejí do zabaveného majetku, je povinen, jakmile se o zabavení doví, oznámit to příslušné finanční prokuratuře anebo okresnímu soudu svého bydliště nebo okresnímu soudu, v jehož obvodě věc je, jinak odpovídá za škodu opominutím oznámení způsobenou. Soud, k němuž oznámení došlo, vyrozumí o něm příslušnou finanční prokuraturu.

(5) K zabezpečení zabaveného majetku včetně výtěžku z něho učiní soud, v jehož obvodu je zabavený majetek nebo jeho část, na návrh finanční prokuratury potřebná prozatímní opatření (zátvor) podle ustanovení exekučního řádu (zákona); je-li nebezpečí v prodlení, může tak učiniti soud také z úřední moci.

(6) K žádosti obviněného nebo osoby, které je obviněný podle zákona povinen poskytovat výživu, může soud, který majetek zabavil, vyslechna finanční prokuraturu, vyjmout ze zabavení jednotlivé majetkové kusy, kterých je nezbytně třeba k zabezpečení nutné výživy obviněného nebo osob podle zákona na něho výživou odkázaných, anebo jiným způsobem zajistit prostředky k tomu potřebné.

(7) Soud, který majetek zabavil, zruší zabavení, jakmile se trestní řízení pravomocně skončí, aniž se vysloví konfiskace, nebo jakmile je jisté, že konfiskace jmění již nemůže býti vyslovena. Usnesení se doručí finanční prokuratuře, a ta zařídí, čeho třeba k uvolnění zabaveného majetku.

§ 14.

(1) Vysloví-li soud konfiskaci jmění odsouzeného, přechází veškeré jmění odsouzeného na československý stát dnem, kdy rozsudek nabude právní moci. Ustanovení § 11 platí i tu.

(2) K žádosti odsouzeného nebo osoby, které je odsouzený podle zákona povinen poskytovati výživu, může soud, vyslechna finanční prokuraturu, propustiti z konfiskace jednotlivé majetkové kusy, kterých je nezbytně potřebí k zabezpečení nutné výživy odsouzeného nebo osob podle zákona na něho výživou odkázaných. Podrobnosti upraví vláda nařízením přihlížejíc k ustanovení exekučního řádu (zákona).

(3) Věřitelům odsouzeného ručí stát za dluhy náležející ke konfiskovanému jmění jen do výše hodnoty tohoto jmění.

§ 15.

(1) Ustanovení předchozího paragrafu platí přiměřeně, byla-li vyslovena konfiskace jen co do části jmění odsouzeného, určené podílem z celku. Soud může na návrh finanční prokuratury stanovit peněžitou částkou hodnotu konfiskované části jmění. Peněžitá částka takto stanovená se vymáhá podle ustanovení o vymáhání peněžitých trestů.

(2) Ustanovení o vymáhání peněžitých trestů platí také při konfiskaci části jmění, určené peněžitou částkou.

(3) Bylo-li před konfiskací podle odstavce 1 nebo 2 jmění odsouzeného zabaveno (§ 13), zruší soud po výkonu konfiskace zabavení co do majetku, který nebude výkonem postižen.

ODDÍL PÁTÝ
Ustanovení společná a závěrečná.

§ 16.

(1) Výtěžek trestů postihujících majetek připadá státu. Stejně platí i o pořádkových trestech a pokutách uložených trestními soudy.

(2) Jak se má naložiti s věcmi a právy, které výkonem trestu připadly státu, ustanovují zvláštní předpisy.

(3) Ustanovení § 4 neplatí v případech, kdy trest na penězích byl uložen podle zákona č. 15/47 Sb.

§ 17.

Ustanovení tohoto zákona platí i pro obor vojenského soudnictví.

§ 18.

(1) Činiti rozhodnutí a opatření stran výkonu trestu náleží, vyjmouc rozhodnutí podle § 14, odst. 2 a § 15, odst. 1, věty druhé předsedovi senátu (předsedovi porotního soudu) po slyšení veřejného žalobce.

(2) Rozhodovati o žádostech za odklad výkonu trestu nebo povolení spláceti peněžitý trest po částkách náleží senátu (soudnímu sboru) v neveřejném sedění. Souhlasí-li však předseda s veřejným žalobcem, že se má povolit odklad výkonu trestu nebo spláceti trest po částkách, není potřebí usnášení senátu.

(3) Vynesl-li rozsudek v první stolici samosoudce, náleží mu činiti rozhodnutí a opatření uvedená v odstavci 1 a 2.

(4) Činiti rozhodnutí uvedená v § 13, odst. 1 a 6 náleží až do počátku hlavního přelíčení radní komoře (obžalobnému senátu), po právní moci obžaloby ve věcech náležejících k příslušnosti soudů porotních, soudnímu sboru porotního soudu.

(5) V oboru působnosti trestního řádu zák. čl. XXXIII/1896 náleží státnímu zastupitelství činiti rozhodnutí a opatření stran výkonu trestu příslušející podle oddílu druhého a třetího rozhodujícímu soudu (§ 1), rozhodoval-li v trestní věci v první stolici sborový soud první stolice nebo soud porotní.

§ 19.

(1) Na rozhodnutí uvedené v § 13, odst. 1 může si veřejný žalobce, obviněný a ve lhůtě jemu příslušející jeho manžel (manželka), jeho zákonný zástupce a příbuzní v řadě vzestupné a sestupné stěžovati do osmi dnů od jeho doručení. Stížnost se podává u soudu, proti jehož rozhodnutí směřuje, a rozhoduje o ní s konečnou platností soud, kterému přísluší jinak rozhodovati o odvolání. Stížnost nemá odkladného účinku.

(2) Proti rozhodnutím a opatřením uvedeným v § 18, odst. 1 až 3 není opravného prostředku.

(3) Jinak platí o řízení před trestními soudy, které se koná podle tohoto zákona, podpůrně ustanovení trestních řádů.

§ 20.

(1) Zrušují se všechny předpisy, které odporují tomuto zákonu, zejména:

1. Ustanovení § 409 trestního řádu ze dne 23. května 1873, č. 119 ř. z.,
2. ustanovení § 519 trestního řádu zák. čl. XXXIII/1896,
3. ustanovení § 18, odst. 2 až 6 zákona ze dne 17. října 1919, č. 568 Sb., o trestání válečné lichvy,
4. ustanovení § 10, odst. 4 a § 11, odst. 1 zákona ze dne 30. května 1924, č. 124 Sb., o změně příslušnosti trestních soudů a odpovědnosti za obsah tiskopisu ve věcech křivého obvinění, utrhání a urážek na cti, ve znění zákona ze dne 28. června 1933, č. 108 Sb., o ochraně cti,
5. ustanovení § 73 vojenského trestního zákona z 15. ledna 1855, č. 19 ř. z.

(2) Kde jiné platné předpisy odkazují na ustanovení § 18 zákona č. 568/19 Sb., týkají se tyto odkazy nadále obdobných ustanovení oddílu čtvrtého tohoto zákona.

§ 21.

Tento zákon nabude účinnosti osmého dne po vyhlášení; provedou jej ministři spravedlnosti a národní obrany.

Dr. Beneš v. r.

Gottwald v. r.

arm. gen. Svoboda v. r.

Dr. Drtina v. r.

Vydavateľ Zbierky zákonov Slovenskej republiky a prevádzkovateľ právneho a informačného portálu Slov-Lex dostupného na webovom sídle www.slov-lex.sk je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, tel.: 02 571 01 000, e-mail: helpdesk@slov-lex.sk.